

Mit hjerte altid vanker

Carl Nielsen

Sats: Anders Olesen 2019

H.A. Brorson

S
A

1. Mit hjer - te al - tid van - ker i Je - su fø - de - rum, did
8. En spurv dog har sin re - de og sik - re hvi - le - bo, en

Uuu

6

S
A

sam - les mi - ne tan - ker i de - res ho - ved - sum; der er min læng - sel
sva - le ej tør le - de om nat - te - ly og ro, en lø - ve ved sin

A2

der er min læng - sel

11

S
A

hjem - me, der har min tro sin skat; jeg kan dig al - drig glem - me, du
hu - le, hvor den sin ro kan få; skal da min Gud sig skju - le i

A2

16

S
A

hjem - me, der har min tro sin skat; jeg kan dig al - drig glem - me, du

sø - de ju - le - nat! 3. Men ak, hvad skal jeg si - ge, når
an - dres stald og strå? at Gud af Him - me - ri - ge i

5. Hvi skul - le her - re - sa - le ej
Du hav - de at be - fa - le, hvad

9. Ak, kom! jeg vil op - luk - ke mit
med tu - sind læng - sels - suk - ke, kom

A2

sø - de ju - le - nat!

T

20

S
A

jeg vil tæn - ke på, at Him - lens fryd og æ - re, det le - ven - de Guds
stal - den lig - ge må, Hvi lod du dig ej svø - be i ly - set som et
pyn - tet for dig stå? end du pe - ged på.
hjer - te, sjæl og sind Det er ej frem - med bo - lig, du har den selv jo
Je - sus, dog her - ind!

T

25

S
A

Ord, skal så for - ag - tet væ - re på den - ne slem - me jord! 6. Hvi
bånd og jor - dens kon - ger lø - be at kys - se på din hånd? og
købt, så skal du bli - ve tro - lig ud - i mit hjer - te svøbt.

T

31

S
A

lod du ej ud - spæn - de en him - mel til dit telt Hvi lod sig ej til
stjer - ne - fak - ler bræn - de, o sto - re Him - mel - helt?

T

37

S
A

sy - ne en mæg - tig eng - le - vagt, som dig i sil - ke - dy - ne så

T

42

S
A

præg - tig bur - de lagt?

T